GODIŠTE IV. Broj 11. STUDENI 1932.

JEKA IZ AFRIKE

KATOLIČKI MJESEČNIK U KORIST AFRIČKIH MISIJA

sa prilogom: KLAVEROV MISIJSKI KALENDAR.

Izdaje: DRUŽBA SV. PETRA KLAVERA, Zagreb, Draškovićeva 12

Čekovni konto br. 36.116. Poštarina plaćena u gotovu.

2649

»JEKA IZ AFRIKE«, katolički mjesečnik za promicanje misijskog rada za Afriku. Izdaje

Družba sv. Petra Klavera, Zagreb, Draškovićeva 12.

Blagoslovljen od četiri posljednjih Papa. — Izlazi na hrvatskom, slovenskom, češkom, poljskom, francuskom, talijanskom, španjolskom, njemačkom, engleskom i madžarskom jeziku.

Godišnja pretplata Din. 10.—, stranih jezika Din. 15—25.

Tko naruči kasnije dobije prve brojeve naknadno.

Zahvalnice.

Čakovec. Gda M. D. predaje 200 Din, da se pokrsti pogančе na ime Petar Klaver, a djevojčica na ime Marija.

*

Šaljem ovu zahvalnicu na čast Božju zagovorom Majke Božje, Marije Ledóchowske i Male sv. Tereze, sv. Josipa i sv. Antuna, što mi je sin zadobio zdravlje i oslobodio se vojničkog suda. Na čast grofice Ledóchowske šaljem 10 Din i preporučam se u novoj teškoći. (Muž nezaposlen, pa nam prijeti glad.) **L. D.**

POTPUNI OPROST, koji mogu dobiti svi članovi Družbe sv. P. Klavera:

30. studenoga (sv. Andrija, apostol).

Uvjeti: Dostojno primanje svetih sakramenata (ispovijed i sv. pričest), pohod crkve i molitva na nakanu sv. Oca.

Nagrade

za one, koji nađu nove pretplatnike za »Jeku iz Afrike«:

ZA 5 PRETPLATNIKA 12 umjetničkih misijskih karata ili 1 veću sliku sv. Petra Klavera.
ZA 10 PRETPLATNIKA 24 umjetničke karte ili 1 lijepu veću sliku Majke dobrog savjeta i 12 misijskih umjetničkih karata.
ZA 15 PRETPLATNIKA blagoslovnu sliku sv. Oca.

Katoličko groblje u Africi.

Vijesti iz afričkih misija.

Dvije lijepe smrti.

Pismo vlč. Oca Rudlera iz Kongregacije Duha Svetoga.

Dopustite, da vam najprije pripovijedam o dobrome i vjernom sluzi naše misije o Stjepanu Makala. Još posve malen bio je doveden na trg u Bagamayo god. 1872. Otac Bauer kupio ga i odveo i tako on nije poznavao ni oca ni majke te bijaše sretan našavši u misiji svoje dobročinitelje. Kako je bio poslušan i inteligentan, poslaše ga u Zanzibar, gdje je pod upravom dragih Franjevaca naučio stolariju. U slobodno vrijeme učio je Stjepan i harmonij. Tako je poslije mogao misiji iskazati velikih usluga u Tanga i Mlingano, gdje je sproveo čitav život. Napose žrtvovao se u vrijeme osnivanja nove misije u Potne, ne tražeći nikakve nagrade za svoj rad. Njegova žena Pia, koja bijaše također kupljena iz ropstva u Bagamayo g. 1872. ostade mu vjerna do smrti.

Ostavši bez djece nastanila se ona kasnije pokraj misije posvetivši se molitvi, da izmoli Božji blagoslov na posao misijonarev. Stjepan je odavno bio upisan u Bratovštinu Presv. Srca Isusova i volio je da nosi sa štovanjem blagoslovljenu medaljicu kod svete pričesti, koju je često primao. Vrlo je štovao bl. Djevicu Mariju, osobito bezgrešno Začeće, — utočište grešnika.

Neko vrijeme prije smrti Stjepanove bio sam otsutan obilazeći postaju, ali dobri Bog ne htjede da njegov vjerni sluga umre bez utjehe sv. vjere. Teško bolestan i osjećajući svoj svršetak molio je Stjepan nebesku Majku, da mu isprosi prisutnost svećenika u zadnjem času. Prema odredenom programu nijesam se još morao vratiti u misijsku postaju, ali po odredbi Božanske Providnosti ipak sam prispio onamo. Jedan gorljivi katolik i naš prijatelj, doznavši, da ću više mjeseci ostati u bolnici u Nairobi, pošalje mi dva puta svoj auto, da me odveze u misiju. Morao sam se vratiti sa svog apoštolskog putovanja. Sjutradan mogao sam dragome bolesniku donijeti zadnje sakramente. On umre sveto sa smješkom na usnama i divnim mirom. Blažena Djevica Marija uslišala je zadnju želju svoga djeteta.

I danas je drugi slučaj razveselio moje misijonarsko srce. To je smrt nekoga siromašnog crnca, koji je došao 1200 km. iz unutrašnje Afrike, da nade posla. Bijaše neženja od kojih 23 god. Radeći u naseobini nekog Evropejca oboli na smrt i bude poslan u bolnicu. Odavle naskoro uteče i potraži svoje prijatelje. Stanje mu se pogorša. Čuvši govoriti o katoličkoj misiji, gdje Oci imadu malenu bolnicu, zamoli, da ga odvedu tamo. Njegovi prijatelji htjedoše ga odvesti u protestansku misiju, ali mladi čovjek odlučno odbije i ustraje u svojoj prvoj želji, koju mu onda ispuniše. To je bio njegov put u nebo. Život spasiti bilo je nemoguće, jer je bolest bila odviše napredovala. Moleći za lijek tjelesni, bolesnik je takoder molio i za pouku u vjeri, obećavši ostati na postaji, ako ozdravi. Radi njegove inteligencije i bistrine uma bilo je lako poučiti ga u velikim istinama naše svete vjere. Videći, kako mu malakše snaga, predložim mu sveti krst. Jučer u 1 sat pokrstio sam ga u oči blagdana Neoskvrnjenog Začeća. Poslije toga primi on svoju prvu svetu pričest kao poputbinu i još zadnju svetu pomast. Metnuo sam mu Karmelski škapular i podijelio mu potpuni oprost. On pritisne raspelo svojim umirućim rukama i poljubi ga rekavši: Srce Isusovo, ja Te ljubim! Zahvaljujem Ti za milost, što si mi udijelio! Sveti Josipe, moj nebeski zaštitniče, moli za mene! Sveto srce Marijino, zaštitnice moja, hvala Ti! Još je dočekao ovo jutro.

Kad je pijetao zapjevao 3 sata jutrom, ugasnu polagano njegov život. Dječaci, koji su kraj njega bdili, dođu po mene, da prisustvujem njegovom zadnjem uzdahu. Blažena Djevica Marija došla je da ga potraži. To bijaše bijeli cvijet crne afričke zemlje.

Nemajući platna da umotam pokojnika uzeo sam staru trošnu albu iz sakristije i tako umotao pokojnika okićenog cvijećem.

Kako sam siromašan, dajem sve, što mi stoji na raspolaganju, osobito za misijske bolesnike i za siromahe.

Nijesu li divne ove milosti udijeljene siromašnim ljudima koji su od svih ostavljeni? O, molite s nama Mariju, da nam dovede mnogo siromašnih crnaca, da ih možemo dovesti na put spasenja. **Smijem li vas zamoliti, da mi pošaljete ljekarija** osobito thymola i ulja krotonovog!

Još nikad uzalud!

(Pismo vlč. O. Dohrena, oblata Neokaljane Djevice, Gobabis, Južna Afrika).

Kolika je bila radost jučer na blagdan naše Družbe, kad je stigao Vaš ček. U tome vidim opet jasan dokaz zagovora blagopokojne Utemeljiteljice Družbe sv. Petra Klavera ,Marije Terezije grofice Ledochowske. Još se nikad nisam uzalud utekao k njoj u svojoj potrebi. Koliko puta sam zazvao njezinu pomoć, bio sam najbrže uslišan. Zato tisuću puta hvala dragom Bogu, koji se po zagovoru blagopokojne grofice tako brzo dade sklonuti za pomoć. Tisuću puta hvala gospođi grofici, koja je svojim svetačkim životom polučila ovoliku moć zagovora! Tisuću puta hvala i Vama, gospodo vrhovna upraviteljice za Vašu veliku dobrohotnost i Vašu veliku revnost u nasljedovanju ove velike žene.

Pogančad je sva opskrbljena. Kad bih samo imao **misnih zaklada,** onda ne bi bilo tako teško, ali nemam nijedne... Zato nas održaje na životu samo težak rad naših ruku, inače bismo već odavno poginuli od gladi. Natištio sam nekoliko hiljada vapnenih cigala, da se zaradi nešto novaca za izdržavanje.

Danas je načelstvo obavijestilo, da će vlada u buduće za bolesnike plaćati dnevno samo 40 para umjesto osam Dinara. O, kako li je sve kruto i teško, kad ruka Božja kušajući pritisne!

Ništa nema više vrijednosti, samo što se mora kupiti, to ima visoku cijenu. Neprestano veliki izdaci za uzdržavanje misije i bolnica, a k tomu duga misijska putovanja! Kako će se to svršiti, ne znam, samo me jedno tješi: u Božjoj smo ruci i pod Njegovom zaštitom.

Neka nam grofica i nadalje ostane zagovornicom kod Božjega prijestolja, onda smo sigurni, da će nam se pomoći.

»Ljepšeg, divnijeg i idealnijeg ne poznajem na svijetu — i život je samo onda vrijedan života, kada suradnjom na spasu neumrlih duša doprinosimo k slavi Božjoj.«

(M. T. Ledóchowska)

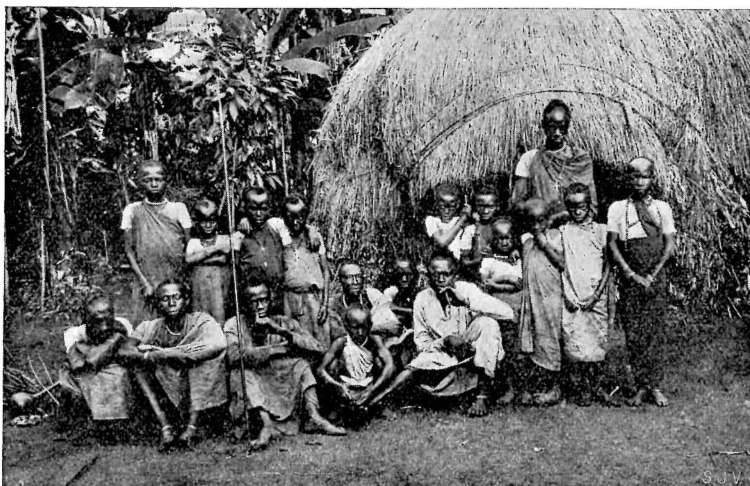
O zašto nemamo više misijonara!

Apostolski Vikarijat, Natal.

Mons. Delalle, Oblat Marije-Imakulate, Apost. Vikar.

U vikarijatu Natal množe se radovi pa tako, naravno, rastu i troškovi u istome razmjeru.

Prošle smo godine gradili tri crkve za urođenike; otvorii smo četiri škole. Žalibože, ove nove škole ne može vlada mnogo pomoći, jer nema sredstava. A ipak su bile potrebne ove škole, jer je bilo bojazni, da će nas preteći protestanti.

Crnci očekuju misijonara.

Utemeljili smo Društvo urođenika, da istrgnemo duše naših crnaca utjecaju neke boljševičke družbe. Imali smo prošle godine prekrasni »socijalni tjedan«, koji je započeo duhovnim vježbama. — Vrlo su se lijepo ponijele civilne vlasti. Načelnik durbanski, bivši presbiterijanski svećenik, izjavio je tom prilikom, da se odrekao svojih predrasuda protiv Crkve katoličke, »koja je«, veli »najbolje sačuvala duh Kristov«. — Imali smo također — kao i svake godine zatvorene duhovne vježbe, za naše katehiste te sam s veseljem podučavao u sv. vjeri ove dobre ljude, koji su većim dijelom uzorni i puni zanosa. Velika dvorana, koju smo podigli u Durbanu olakšala nam je ove sastanke. Stajala nas je oko 60.000 Din, no bila nam je nužna. — O zašto nemamo više misijonara! Toliko je posla, a mnogi od mojih misijskih upravnika stare. Tri će naskoro slaviti svoj zlatni svećenički jubilej.

Prijatelji misija! Molimo utemeljiteljicu Družbe, neka bi nam ishodila, da nam pošalju brojne mlade svećenike.

Otkupimo mladu kršćanku!

Piše vlč. O. Querel iz Družbe Bl. Dj. Marije, Misijonar Shire.

Mislimo da smo barem isto tako lukavi i prepredeni kao naši crnci. Čuvamo se njegovih poslova. Ipak treba ovo priznati: Uspijeva im da nas koturaju na tisuću načina. Njihovo je lukavstvo međutim djetinjasto, vještine su im pozajmljene od odraslih bjelaca. No baš ta njihova jednostavna lukavština jest ono, što nas zbunjuje. Mi odviše mudrujemo, pazimo izdaleka. Ti crnci nas iznenađuju sasvim neočekivano. Naše nas nepovjerenje nagoni da uzmemo dalekozor, da vidimo, kako nam se približuje... Povećalom nam valja ispitivati njihovu odraslu djecu! Njihove su zamke kadšto tako dobro uređene, da nas nagone u ludi smijeh, ako se radi o neozbiljnoj stvari... osobito za krštenja valja otvoriti oči... i to dobro. Želja postati kršćaninom uistinu je kadšto silna kod izvjesnih duša. Milost je Božja očigledna, anđeo čuvar glasno govori...

To je, uostalom za nas čas, da dobro upoznamo naše drage nove kršćane. Katekumenska nam bilježnica otkriva njihovu prošlost, učiteljevo nam svjedočanstvo govori istinu o sadanjem stanju, a odlučit će mnoga i zakučasta pitanja »Bambo-a« (vlč. Oca misijonara).

Sirika je točna na vjeronauku. Ništa se o njoj ne zna neobična niti iz bilježnice katehumena niti iz svjedočanstva njezinog učitelja. Bambo ju je ispitivao. Sirikine prilike pružaju jamstvo potpune ozbiljnosti. Nema nikakve sumnje ... nije s nijednim čovjekom zaručena. Ništa, dakle, ne stoji na putu njezinom krštenju. Učestvuje u pripravnim vježbama za sv. krst i izgleda tako zadovoljna, da njezina sreća napunja radošću. Pri sv. krstu napustit će svoje pogansko ime i primiti ime Elizabeta. Vratit će se radosna i ponosna u svoje selo noseći o vratu lijepu krunicu.

Poslije dvije nedjelje ponovno nam se vratila. Došla je, reče, da se moli. Njezino moljakanje da ostane na misijskoj postaji, zadavalo mi je brige. Ispitivao sam, koji su razlozi, da želi produljiti svoj boravak »Još nisam završila s molitvom« — odgovorila mi je... Hm... Divio sam se ovoj ustrajnoj i rijetkoj volji. Sinoć je, napokon, Elizabeta pribrala svu svoju snagu i priznala učitelju ... da imade velikih poteškoća u selu. Ponovljeno mi je ovo priznanje.

»Jasno je, draga moja kćeri, rekao sam joj, da ćeš imati poteškoća kao i svaka druga dobra kršćanska duša, koja razumije poštivati svoje sv. krštenje i svoja obećanja«... Malo pomalo priznala mi u suzama da nije slobodna... Otac ju je prodao jednom starom poligamu (čovjeku sa više žena), ko-

jega ona nije nikada htjela. Ona je brižno prikrivala i tajila svoj položaj. Nije se nikad otvoreno protivila u svome selu, da ne bi uzrujala svoga oca... No njezina je osnova bila gotova... Dok jednom postane kršćanka, sve će otkriti vlč. o. misijonaru (Bambu).

»Bambo, ja sam sada dijete dragoga Boga, ali također i Vaše dijete... Sada, kad sam već pokrštena ne ćete me napustiti sramotnoj sudbini, koja me očekuje...«

Vi biste — dragi čitatelji — bez sumnje učinili isto što i Bambo: ljutili bi se, da je došlo do ove točke... A sada? Ne preostaje mi ništa drugo nego zaštititi sv. krst ove sirotice... Nije ona obična duša, protivit će se ocu i svim njegovim grožnjama — pa i mogućem otrovanju... No tko se ne će moći oprijeti to će biti novčarka misijonareva... Valjat će Elizabetin slučaj podastrijeti doplomatskom poslaniku. Unaprijed mi je poznato što će reći: »Dobro, Oče!... Otac ove kćeri nije u stanju da isplati dugove. Mnogoženac gubi po zakonu svoje pravo, ako se isplati jamčevina«... itd. itd.

Dragi čitatelji »Jeke iz Afrike«, poslušajte jadikovke iz Shire... Dođite mi u pomoć, da zajedno **otkupimo jednu mladu kršćanku...**

Duhovna nagrada! Na nakanu naših pretplatnika i dobročinitelja, čitaju afrički biskupi i misijonari svake godine 500 sv. misa.

Škola „Ledóchowska" bori se s velikim poteškoćama.

(Vlč. O. Konstantin Barneschi, Družbe Marijine).

I ove godine uništila je suša skoro svu žetvu u zemlji Swazi i Zulu i u drugim krajevima Južne Afrike. Ova postaja trpi već tri ili četiri godine od ovoga biča. Lani je bilo najgore, a ove godine bit će jednako. Kiše, koje su morale početi u listopadu, a nastaviti u studenom, prosincu i siječnju, počele su tek u ožujku. Ali sada je prekasno. I trava je izgorjela. Životinje su poginule nakon dugotrajne muke. U Zulu-zemlji poginulo je od gladi više hiljada životinja. Nadamo se, da će nakon ove kiše trava porasti da sve ne izgine. Crnci su u vrlo teškim prilikama. Mnogi već trpe glad, a tek je vrijeme žetve.

Ja nemam novaca da kupim kukuruz za žgance đacima u Zavodu sv. Josipa. Približuje se dan, kad ću biti prisiljen da otkažem službu upravitelja ove misije. Srce mi se stišće od tolike tjeskobe. Idem naprijed samo s dugovima, ali osjećam potrebu, da se zaustavim prije nego dođe pogibao da budem pozvan na sud. A ja sam **ipak dužan da gradim školu** »Ledóchowska«. Ona se nalazi na jednome od najvažnijih mjesta u cijelome mojem kotaru. Ovu školu željeli su imati metodisti, cionisti, američki nazareni, pa makar se poglavica ispočetka nama protivio, mi smo ipak pobijedili. Poglavica Madhlonkono umro je pokršten na ime Franjo Ksaverski, a s njegovim nasljednikom prestale su simpatije za nazarene i za druge protestante. Tražio je katoličku školu. Sada je dakle najbolji čas, da se ide s njome naprijed. Jako se bojim, da će — ako prestanem, — nadoći druge poteškoće te će se rasplinuti naše sanje, naši planovi i naše najljepše nade...

Među tolikim poteškoćama imao sam lijepu utjehu: četiri moje učenice bile su izabrane da dobiju redovničko odijelo urođeničkih Sestara, a jedan moj dragi crnčić dobio je jedini redovničku halju brata pomoćnika. Moje velike poteškoće preporučio sam ovim dobrim dušama a napose Družbi sv. Petra Klavera i našim dragim dobrotvorima, koji toliko žrtvuju, da nam pomognu u bijedi.

Smrt jedne gubave.

Od Sestre Marije od Mučenikâ, Franjevke iz Calais-a, misijonarke u Etiopiji.

Prije svoga dolaska u bolnicu za gubave — bila je Cecilija udata; imala je kćerkicu i nosila je mlijeko našim Sestrama. Jednoga dana opazi njezin muž na njoj mrlje pa je otjera bez milosrđa. Ona se sakrila, jer se nije mogla odlučiti, da zamoli da bude primljena u misiji. Kad je ušla u polje svoga brata da ubere nekoliko klasova, kako bi utažila glad, opazi ju on i potrči prema njoj da je udari štapom. Ona se prestraši, pobjegne i provede noć kod jedne naše kršćanske obitelji. Drugi se dan odluči, da se javi u bolnici za gubave. Kako je vlč. Otac nešto oklijevao da ju primi, obrije si ona kosu, pokrije glavu nekim bijelim velom, kako nose kršćanke te se vrati da se baci pred noge Ocu misijonaru, koji ju ovaj puta primi među siromake. Smjesta je stala učiti katekizam i lijepo se vladala. Jedva godinu dana iza toga primila je svete sakramente, krst i potvrdu, a kasnije i sv. Pričest. Jednoga dana zamoli da smije kući obećavši, da će se u večer vratiti. Već je poslije podne došla natrag donijevši dijete na leđima. Reče mi: »Unišla sam u kuću svoje majke kao tatica, uzela sam tamo svoju kćerku i donijela sam je vama....« Htjela je da joj kćerkica postane kršćanka kao što je ona. Bijedno dijete, nosilo je na sebi znakove strahovite bolesti a bile su joj istom četiri godine.

Drugi dan dođe baka da joj povrate dijete, no Cecilija nije htjela da na to pristane.

Kad je njezina drugarica oboljela, ona se za nju žrtvovala dan i noć. Jednom sam predložila Ceciliji da pređe u drugu kolibicu poradi neugodna zadaha, što se širio iz rane njezine susjede. Ona mi reče: »Dobri nas je Bog stavio zajedno, kad joj je bilo dobro, ostat ću s njom i sada kad je jako bolesna. Mogu li je ostaviti? Mogla bi me trebati. Dobri me Bog pozvao na odgovornost. Što mi je stalo do toga zadaha? I eto dogodi se, što sam predvidjela: Zarazila joj se pluća. Malo poslije smrti Martine, Cecilija oboli. Kašljala je i povraćala svu hranu što je uzimala. Dobri naš liječnik dao joj je injekcije, koje su joj malo olakšale boli, no usprkos svakoj njezi bolest joj je dalje razarala tijelo. Sve je više slabila. Kod jedne jače krize predlože joj drugarice da primi otajstva umirućih. Pristala je mirno i zahvalno. Drugo jutro mogla je primiti sv. Pričest. Mislili smo, da joj je nadošao zadnji čas. No dobri Bog je bez sumnje htio da do kraja očisti njezinu dušu i dade joj zaslugu patnje prije nego što će je primiti u lijepo nebo. Imala je još da trpi petnaest dugih dana. Sve drugarice divile su se njezinoj strpljivosti. Nikad se nije ni jedna tužba izvinula sa njezinih usana. »Neka se vrši volja dobroga Boga!« «šaptala je obično. Budući da nije mogla spavati provodila je dio dana i noći u molitvi. Njezine su drugarice redom bdile uz nju. Jednoga joj dana jedna od njih reče: »Cecilijo ne gubi strpljivost, budi hrabra! Ti si oboljela vršeći kršćansku ljubav, dobri će ti Bog to vratiti..« Ona odgovori: »Oh ne, ne gubim strpljivost, hvalim Bogu za sve ove muke...« Riječi dostojne sveca!... Jednom sam joj rekla: Je li ti je što teško?« »Ne«, odgovori, »upravo ništa; samo mi pomisao na djevojčicu zadaje brige«. Obećala sam joj, da ću se naročito brinuti za nju, a ona mi je na tom zahvalila.

Cecilija je hrabro podnosila boli te je svakoga uznosila svojom strpljivošću. Približavao se čas nagrade. U ponedjeljak u jutro bila je sretna, da je primila sv. Pričest. U večer sam je pohodila i nisam je našla slabiju. Više je žena došlo da bdiju kraj nje. Ponudile su joj se, da će joj pomoći promjeniti položaj, no ona im rekne: »Oh ne; ostavite me«. Bez ičije pomoći ona se nasloni na zid, i provede dio noći u molitvi. Prema jutru reče u pô glasa: »Isuse! Marijo! Josipe!« gledajući nekoliko časaka na jedan predmet, onda ponovi još jednom iste riječi, a zatim se ispruži. Bilo je svršeno... Lijepa njezina duša otišla je u nebo...

Ova je smrt sve uznijela. »To nije smrt«, ponavljale su njezine drugarice, »to je počinak; o da možemo i mi ovako umrijeti!...«

Cecilija je boravila u bolnici za gubave blizu dvije godine. Nikad nije nikoga ražalostila te se koristila milostima, što joj ih je dobri Bog udijelio. Sada štiti bolnicu i moli se za svoje dobrotvore.

Hvalimo dobrome Bogu, koji nam od vremena do vremena daje utjehu da mu možemo podati duše čiste poput lijepoga cvijeća, zahvaljujući veledušnosti prijatelja misija, koja nam dopušta da primamo siromašne muslimanke te od njih učinimo djecu Božju. Udostojao se naš Gospodin vratiti im obilno sve što čine za nas.

Kraće misijske vijesti.

Vlč. O. Mollex, Lazarist, Fort-Dauphin. Broj naroda znatno se ovdje smanjio; radovi rastu, a radnici slijede pokret. Moja je škola ipak još dupkom puna: 80, broj što ga je vlast od-

redila, postignut je. Na velike svetkovine radnici se vraćaju u misiju. Za Uskrs mogao sam prvi put sa školskom djecom pjevati večernjicu. Žalibože, našim kršćanima vrlo različnih plemenâ, teško je da se vole međa sobom. Imao sam prilike reći im, da bi radi vjere morali prijeći preko ovih nesuglasja i da ih sve pomažu milosrdne duše, koje će ih istom u nebu upoznati. — Hvala za medaljice i za sličice, koje ste nam poslali. Učinit će mnogo veselja, bit će razdijeljene djeci kao nagrade. Hvala i za rublje, koje ćemo dodati k onomu, malo rublja crkvenoga što sam ga imao. Kako je mila utjeha za misijonara, kad mu dođe pošiljka stvari! Božanskog Učitelja moći će dostojnije častiti!

Sestra Ivana od Pet Rana, misijonarka na Donjem Kongu: Vaša nam je milostinja stigla kao od Boga poslana. Drugi dan oko podne javile su se kod nas dvije poganske djevojčice, malene, vrlo mile i odvažne. »Došle smo«, vele, »da ostanemo u misiji. Naše mame ne dopuštaju nam, da dolazimo na katekizam. Jučer kad smo se povratile od sv. mise dobile smo batina... Hoćemo da postanemo kršćanke, zato smo i došle u misiju. Ako dođu po nas mi ćemo se sakriti...« Roditelji su brzo došli, po njih. Male prefriganke znadu sotonske zamke, koje im postavljaju. Da su se približile, pograbili bi ih i odvukli... Stoga su se oprezno držale daleko pa su vikale: »Ne ćemo da se vratimo u selo; hoćemo da ostanemo ovdje, da naučimo Mambu ma Nzambi (vjeru dobroga Boga). Ljudi su uporno zahtijevali, da se vrate, bučili su i grozili se. Djevojčice su se sakrile u visoku travu i nisu se pojavile, dok se opet nisu osjećale sigurne.

U selu, gdje su živjela ova djeca poučavala je katekizam Tereza. Ona je odgojena kod nas. Bila je vrlo dobra. Uvijek je voljela svoje ime Tereza, zato je zamolila vlč. Oca misijonara, da smije poučavati katekizam, da tako nasljeduje svoju svetu zaštitnicu. Poučavala je bez nagrade.

Katehisti moraju mnogo trpjeti u selima, koja su još odana fetišizmu i sujevjerju. Pogani, koji ne će da se obrate, čame u najgorim opačinama: zavist i jal navode ih na zločin.

Nema tome dugo, živjele su u blizini misije dvije obitelji u lijepoj slozi. U svake bilo djece, kojima su se ponosile i koja su bila sva njihova radost. Nije se to svidjelo zavidnim susjedima... Jednoga dana doleti k nama mati jedne od ovih obitelji i zamoli nas, da dođemo u pomoć njezinom mužu, koji umire.

— Varaš se, odgovorimo joj, tvoj se muž ovih dana vrlo dobro osjećao, bio je pun života i snage.

Da utješimo bijednu ženu, pošli smo ipak za njom.

Kako smo se uprepastili, kad smo mladoga muža našli u agoniji! Doteklo nam je upravo vremena da pozovemo misijonara, koji mu je mogao još podijeliti sv. sakramente umirućih. Bijedna žena, sirota djeca!... Na dan ukopa ovoga dobroga kršćanina, u čas, kada se nad njim zatvorio grob, čuo se glas, koji je govorio: »S ovim smo svršili; za tri dana pokopat će jednu mladu ženu, koja ostavlja troje djece.« Svi su drhtali, ali se nisu usudili da prijave zločinca od straha da se ne izvrgnu njegovoj osveti. I zbilja, za tri dana dođe nam neka starica držeći si glavu rukama i vičući: »Umre mi kći!...« Nije bila bolesna, još je jučer na polju radila.« To je eto bila žrtva, čiju su smrt najavili...

Otrov pružaju himbenim načinom pod krinkom velikoga prijateljstva, a da se izazove ovakva osveta dosta je riječ prekora ili da zahtijevaš da ti se povrati posuđena stvar...

Jedna se princeza imenom Tombuka obratila. Bila je to glasovita vračarica. Vršila je taj zanat kroz 60 godina. Njeno obraćenje pribavilo joj je mnogo neprijatelja, osobito među njenom svojtom. Htjeli bi, da opet vrši svoja vračarska nedjela, kako bi zasluživala novaca za svoju rodbinu. Dobra je starica uporno odbila ovaj zahtjev. Pošli smo da joj čestitamo na ustrajnosti. »Neka me se odreknu, neka govore o meni zlo. Što me briga!« rekla nam je; »Ja više ništa neću osim dobroga Boga, dragoga mog Isusa!...« I obasula je cjelovima Raspelo, koje uvijek visi u njezinoj siromašnoj kolibi. »Iza dragoga Boga volim misijonare«, dodala je i plačući od veselja i zahvaljujući, da smo joj došli u pohode... Sile ju ostavljaju. Neki dan htjela je doći k misi, ali se na putu srušila. Morali su je odnijeti u selo. Ona je tamo zapuštena te nas je zamolila, da joj dademo hrane.

Majka Cecilija piše iz Namilyanga: Imamo sada veliko odgojilište za malenu djecu, koja k nama dolaze od svoje najranije mladosti. Ovdje se odgajaju sve dok ne dorastu da ih možemo pustiti u bratsku školu. Dakako da imamo mnogo brige i posla oko ove male djece, jer je to vrlo vesela i nestašna malena četa.

Nadam se da ne ćete zaboraviti našu novu misijsku postaju, koja potrebuje ovdje vrlo nužno jednu b o l n i c u. Danas nam je došla neka siromašna žena sa strašnim opeklinama i mi smo je morali poslati u protestantsku bolnicu. To se gotovo dnevno tako događa. Kad bismo mogli početi samo sa neznatnim bolničkim odjeljenjem, to bi već mnogo značilo za dobro i spas ovih duša. Molit ću još usrdnije dragu

i časnu M. T. Ledóchowsku, da nas pomogne u ostvarenju naše želje. Njezinu sliku imam stalno pred očima i ona mora osvojiti Nebo za nas.

Vlč. Otac M a r t i n, Otac Bezgr. Začeća, apost. admin. u bazutskom kraju. Bijeda je velika na čitavom svijetu...; najveća je valjda u našoj maloj crnačkoj zemlji. Naši su ljudi bili uvijek siromašni, ali od svojih malenih polja i od vune svojih koza i ovaca mogli su proživjeti bez velike bijede. Više od dvije godine žetva je slaba, a vuna ne dolazi na tržište. To je za njih glad i golotinja. Mnogi više ne mogu u crkvu radi istrošenog odijela. Mnogo djece ne može više pohađati škole poradi nestašice hrane i odijela. Naše ih dobre Sestre pomažu koliko mogu, ali kako da im doteče? Naši kršćani ne mogu više davati crkvi milodare. Tako ni siromašni misijonari ne mogu razviti svoje djelovanje. Mole nas za katekizme, za crkve, škole — na desetke, dapače na stotine. Vlada uslijed siromaštva ne dobiva poreza i smanjila je školske prinose, čime smo mnogo izgubili. Manjak će biti još veći ove godine. Cijeli školski teret pao je na nas. U naše slobodne škole dolazi tisuće malene djece, a mi nemamo mjesta. Obučava se napolju, na suncu, na prašini, na vjetru... što nije higijenski. I naši se gubavci tuže. Mala kapelica je premalena i prijeti joj opasnost, da se sruši. Njihov dušobrižnik ima u kasi 40 franaka za novu crkvu, koja će stajati oko 30.000 lira, a još neće imati ni stropa ni poda.

Sestra M e n e h u l d a, franjevka u Calais-Abesiniji. Velika je žalost za nas, kad gledamo, kako naši kršćani gladuju. Oni su dobili malu pripomoć od prečasnoga, a poglavica ih je oprostio od nameta; ali obitelji su brojne i jesti se mora svaki dan. Bilo je kiše i polja su lijepa, a za dva mjeseca bit će žetva ječma. I kukuruz dozrijeva. Naši su ljudi ustrpljivi. Kad im ne možemo dati sve ono, što nas mole, oni odlaze govoreći: »Pa dobro«. Ako smo ih mogli uslišati, blagoslivlju nas i dobročinitelje. Trebali bi z a n a š u s i r o m a š n u d j e c u o d i j e l a od gruboga platna i to u obliku košulje. (To je sve što nose.) Oni će biti jako zahvalni za dar. U bolnicu dolazi svaki dan mnogo ljudi. Trebali bi r u b l j a i l i j e k o v a. Abesinci i Muslimani dolaze također s našim kršćanima. Mi ih sve ne predobivamo za našu vjeru ali oni nas vole, te imadu u nas povjerenje. Nedavno upita jedan Musliman jednu našu Sestru: »Gdje je Otac? Da je on sad ovdje, on bi se molio i mi bi dobili kiše«.

Na 10. svibnja bit će vjenčanje jedne naše mlade crnice, koja je pokrštena o Božiću. Još ostaju dvije za udaju. Nadamo se, da će biti dobre kršćanke i dobre majke obitelji.

Vlč. Otac S i g i s m u n d, franjevac, Gornji Egipat. Naša lijepa, ali teška misija vrlo je oskudna. Stanice siromašne su Tanirat i Armant. U ovoj zadnjoj boravim već 7 godina. Broj je katolika hvala Bogu ovdje porastao od 500 na 1200. Morao bi da im sagradim kapelice. Dvije kapelice što služe i za školu i ostale škole su bijedne, jer ne dobivaju od nikuda pripomoći. U mojem zavodu imadem nastanjeno 30 malih i vrlo siromašnih Arapa u nadi, da ćemo od njih učiniti dobre katolike, profesore, katehiste, možda i svećenike. Trebao bi za njihove haljine p a m u č n o g p l a t n a, k u ć n o g r u b l j a, c i p e l a i l i p a p u č a i r u p č i ć a. C r k v a n a m j e t a k o đ e r v r l o b i j e d n a. Tri četvrt sata odavle lijepa je kršćanska naseobina. Tamo sam bio otvorio jednu školu, ali me kriza prisilila, da ju zatvorim. Smijem li vas zamoliti za pomoć, da je uzmognem opet otvoriti?...

Dva blagoslova.

Biskupija Sejšel.

Dne 2. veljače poletjelo je nepregledno mnoštvo svijeta iz svih strana Mahe prema misijskoj postaji, koja je od Viktorije udaljena 14 km. Svijet se skupio, da prisustvuje blagoslovu jedne nove škole, koja je plod nastojanja i rada O. Teofana, mjesnoga župnika. Da uzmogne izvesti svoj naum, uložio je u ovo djelo sve svoje talente i požrtvovnost. Prema izjavama naroda, pa i samoga školskog nadzornika, ovo je prvi uzor idealne obrtničke škole: velika, prostrana, puna zraka i svijetla.

Svečanost je počela nešto prije 3 časa poslije podne. Msgr. Guny okružen svojim svećenstvom, školskim nadzornikom, glavnim liječnikom kolonije i djecom iz mjesta pošao je iz crkve, uz pratnju i zvuk zvona, prema novoj školi, koja je blagoslovljena uz pratnju crkv. pjesama i psalama sa željom i prošnjom Svevišnjemu, da bi ova škola služila na što veću korist duša.

Poslije blagoslova pozvan je narod da dođe na predavanja na vježbe učenika, koji će odsada biti gosti ove zgrade. Akademija je otpočela s pjevanjem pjesme »Stara kuća«, koju su dječji glasovi vanredno lijepo izveli. Zatim je O. Teofan govorio o staroj kući t. j. o staroj školi i o novoj kući t. j. o ovoj novoj zgradi i školi. Zahvalio je presvijetlom gospodinu za sav trud i za velike žrtve. Podići, naime, jednu solidnu školu doista je nešto veliko.

Kako je baš ovaj dan padao istog onog dana, kada je i O. Teofan slavio svoj imendan, to mu je jedan mali dječarac zaželio sve samo lijepo i dobro predavši mu lijepu kitu cvijeća. Zatim su se redale pjesme, deklamacije, pa čak i operete. Cijeli program, brižno i strpljivo pripravljen, najljepše je uspio. Vjernici i svećenici povratili su se svojim kućama razdragani i radosni, da su prisustvovali ovako lijepoj svečanosti.

* * *

Na samoj morskoj obali nalazi se jedno idilično mjesto, koje je od Port-Viktoria udaljeno ni sat hoda. Već mu samo ime »Plaisance« (uživanje, zabava) očituje sav čar. Ovdje se nalazi utočište za starce. Oko zgrade nalaze se mnoge kuće, u kojima je brojno stanovništvo. Ovamo se utiču Kreolci, Malabarci, Kinezi i Mozambičani, da bi zaštitili svoje staračke dane. Njihovom je pastvom zabavljen vlč. Otac misijonar iz Viktorije, koji ih obraća pravoj vjeri, krsti i privodi

dragome Bogu uz pomoć i požrtvovnost dobrih i milosrdnih duša. Pokraj utočišta nalazi se jedna crkva, koja je prilično dugačka no vrlo uska. Ovu je crkvu u prijašnja vremena sagradila sama vlada. Svakih 14 dana dolazi amo O. misijonar služiti sv. misu, ispovijedati, propovijedati i dijeliti sv pričest. Presvijetli gospodin dao je amo donijeti zvono da sazove vjernike k službi Božjoj. To je zvono dopratio, kad se 1926. g. vraćao iz Evrope. U prvi mah nije se znalo kamo bi ga postavili, jer nije bilo tornja.

Zvonik se nije mogao odmah podići, jer je bilo nužnijih poslova. Danas je — napokon — i to učinjeno, pa se toranj lijepo ističe nad zgradom.

6. veljače obavljen je blagoslov zvona. Poslije nekoliko prigodnih riječi, što ih je izrekao vlč. O. Olivier, prešlo se na liturgički čin, koji je obavio presv. gospodin. Zvono zvoni od toga časa punim svojim glasom te sva srca poziva na zahvalnost prema Bogu i dobročiniteljima. Ogromno mnoštvo vjernika, koji se na glas zvona sastaju u svome svetištu, jasno dokazuje, da je potrebno sagraditi za ovaj pobožni narod **crkvu**, koja bila barem tri put veća od ove sadašnje.

Najvažnije u smrtnom času.

Da crnci poznaju »jedno samo potrebno«, dokazuje na sramotu mnogim Evropljanima ova činjenica: »Nedavno« piše jedan Bijeli Otac, »došao je ranim jutrom neki omršavljeli mladi čovjek dahćući u crkvu, tako umoran, da se jedva mogao još držati na nogama. Čudio sam se pohodu ovoga bolesnika na smrt pa mi on ispripovijedi, da je padavičav te se bojao, da bi možda morao umrijeti bez svetih sakramenata. Zato je pošao na put k misiji, koja je dobar sat i pol udaljena od njegovog sela. »Moje su sile pri kraju« reče on »kao i moj život«, »Mučno sam se dovukao do tebe, a sada, molim te, daj mi, da zadnji puta primim svoga Spasitelja, da umrem u njegovim rukama«. Žurno, kako sam mogao, ispunio sam njegovu želju. A i Spasitelj ga je uslišao, jer kratko iza toga primio ga je u svoje vječno kraljevstvo.

Afrika ima preko 126 milijuna stanovnika; od toga je samo 4 milijuna katolika, a 122 milijuna pogana i krivovjeraca . . .

Uslišenja zagovorom službenice Božje Marije Terezije Ledóchowske.

U potpunom suglasju sa dekretom Urbana VIII. izjavljujemo, da se mi u svemu, što se u niže navedenim uslišenjima prikazuje „čudnovatim" i slično, potpuno podlažemo sudu Svete Crkve.

U jakoj zubobolji zazvala sam pomoć Marije Terezije Ledóchowske i bol je odmah prestala. U zahvalu darujem Din 50.— za misije.
L. T., Zagreb.

Na čast svoje zagovornice Marije Terezije Ledóchowske šalje Din 100.— za misije
M. Š. Š., Sisak.

Utekla sam se raznim pomoćnicima, ali Gospod htjede, da mi dade pomoć po zagovoru M. T. Ledóchowske u stvari, gdje je izgledalo, da nema izlaza. (U zahvalu daje Din 50.— za afričke misije).
V. V., Zagreb.

Šaljem Din 400.— na čast M. T. Ledóchowske, da se upotrijebi za misije u svrhu, koja je prema uvidavnosti Družbe najpotrebnija.
N. N., Novi Marof.

Na čast Marije Terezije Ledóchowske daruje za pokrštenje crnčića (Marijan)
Ana R., Zagreb.

Prijatelj misija iz Bos. Novoga šalje na čast Utemeljiteljice M. T. Ledóchowske Din 10.—.
F. K.

U zahvalu M. T. L. za pomoć u nezgodi daje Din 50.— za misije
S. M., Zagreb.

Za afričke crnce šaljem Din 20.— iz zahvalnosti č. Mariji Tereziji Ledóchowskoj za zagovor i ozdravljenje moga sinčića.
Amalija K., pretplatnica.

Čitajući u Vašem listu »Jeka iz Afrike«, da je bl. grofica Marija Terezija Ledóchowska mnogima pomogla u potrebi — pa kako sam i ja bio dulje vremena bez namještenja, pomolim se bl. grofici i obećam, da ću dati objelodaniti u listu »Jeka iz Afrike«, ako mi pomogne, (i pretplatiti se na taj glasnik) i da ću čim uzmognem dati Din 100.— za pokrštenje jednoga crnčeta. Za sada šaljem 10 dinara za pretplatu za god. 1933.
M. H., Gračani (kod Zagreba).

N. N. iz Trogira šalje Din 100.— za otkup i krštenje poganskog djeteta (imenom Marija Terezija.

Preporuke u zagovor M. T. Ledóchowske.

Šaljem 100 Din. za pokrštenje crnčice i preporučam se u zagovor č. Marije Terezije Ledóchowske za ozdravljenje glave i noge.
F. S., Banja Luka.

Čitajući u »Jeki iz Afrike« tolike zahvalnice blagopokojnoj grofici Mariji Tereziji Ledóchowskoj i ja se nadam, da će me uslišati; u to ime darujem Din. 200.— za pokrštenje dvaju crnčeta.
A. Š., Brod.

Šaljem Din. 30.— na čast služb. Božje, blagopok. M. T. Ledóchowske, da mi isprosi zdravlje teško bolesnom suprugu i da se naše stvari dobro riješe...
Marija K. iz D...

Revna pretplatnica šalje 600 Din, nešto u ime pretplate, a ostalo u korist afričkih misija i piše: »Neka draga službenica Božja M. T. Ledóchowska isprosi od Boga meni i mome suprugu milost duševnog i tjelesnog zdravlja.
K. B.

Vračareva smrt.

Piše O. Gaston iz Družbe Otaca Duha Sv., Madagaskar.

Zove se ... ime sam mu zaboravio — no ime kod Malgašana ne dolazi puno u obzir. Možemo ga bez straha zvati Zamanikola, djevojkin ujak — čisto mjesni naziv i približno istinit...

Upoznao sam ga u zemlji Betsimaraha 1919. god. u mjestu Maroantsetra... Zamislite si veliku ljudinu snažnih oblika, surovog i strogog pogleda... sve je na njemu tako da ulijeva strah... Znao se tim okoristiti i brzo se prihvatio unosnog vračarskog zanata.

Vračari pred svojom kolibom.

Postao je putujućim vračarom, koji je putovao od Maroantsetra do Port-Bergé pa čak i do Analave. On je bio onaj, koji je učinio da je rasla riža, da su kokoši nosile jaja i t. d.

Zanat mu je doskora lijepo napredovao. Poslije nekoliko godina imao je već lijepi mali posjed.

Jednog mu je dana dopao u ruke katekizam. Čitao ga od radoznalosti. Malo pomalo bio je sav zauzet i osvojen ovim čitanjem, koje mu je izgledalo kao neka Božja objava... Čovjek brzih odluka i čina — kakav je već bio — upiše se među katekumene. Bilo je to, rekao sam, godine 1919....

Unatoč njegovoj gorljivosti i marljivosti u učenju katekizma, pa točnosti u molitvi, ubrzo sam opazio i primjetio, da je Zamanikola ostao za kršćane strašan vračar, kojemu se čovjek približuje samo

sa strahom i drhtanjem. Nijedna žena nije htjela poći za njega. Stanovao je — dakle sâm, kuhao si sâm i prao svoje rublje. Pa ni ja se nisam usudio povjeriti ovom vračaru, kojega sam slabo poznavao... Prilikom svakoga mojeg boravka u Maroantsetru bilo je vazda odgođeno pitanje krštenja ovog čovjeka... za kasnije... Ovo stalno odgađanje primao je Zamanikola bez prigovaranja te je savjesno nastavio proučavati katekizam.

Nalazeći se u Maroantsetri, imao sam jednog dana strahovite boli na jetrima. Mjesto da podu po liječnika, opkolili su moji siromašni kršćani moju postelju i klečeći molili sv. krunicu. Htjeli su mi pomoći da dobro umrem, jer nisu nalazili ni vidjeli drugoga izlaza. Zamanikola, koji je njegovao već mnoge bolesnike, tvrdio je, da pozna i moju bolest. To je — po njegovom uvjeravanju — a t o d i n — t a z o t. j. jaje groznice, što ga imam u svojim jetrima. To bi trebalo zgnječiti i uništiti... Zahvalio sam nešto živahnije ovom vračaru za njegovu skrb. Uspjelo mi je dozvati jednog evropskog liječnika, koji je uklonio »jaje groznice«, a da ga nije morao gnječiti i uništiti svojim rukama, kako je to htio učiniti Zamanikola...

Poslije sam se morao s zdravstvenih razloga vratiti u domovinu proboravivši neprekidno 16 godina na Madagaskaru.

Kad sam se opet povratio u Maroantsetru doznao sam, da je Zamanikola umro. Evo u kakovim okolnostima:

Od vračara postao je seljak brižno obdjelavajući svoje malo polje na kojem je imao vanilije. Polje mu se nalazilo u jednom prekrasnom uglu antogilskog zaljeva, koji se zvao Navana... Jednog se dana razbolio. Bez njege i lijekova bolest je brzo napredovala i postala veoma ozbiljnom. Zamanikola je osjećao, da mu se približuje kraj života. Nije,istina, imao straha od smrti, ali nije htio doći pred lice Svevišnjega bez sv. Krsta.

Kako u svom udaljenom selu nije poznavao ni jednog katolika, to se obratio protestantima, koji ga nijesu htjeli krstiti... Isto tako nijesu ga htjeli krstiti ni pogani, koje je pozvao k sebi i kojima je htio protumačiti obred sv. krštenja. Nijesu se usudili to učiniti od straha pred osvetom fetiša...

Poslije svih uzaludnih napora osjećao je Zamanikola, da mu je blizu kraj. Sabrao je svoje posljednje sile. Pokušao je načiniti znak sv. križa nad svojim siromašnim tijelom. Podigao je ruku k čelu, a zatim na prsa... no nije mogao dohvatiti do ramena. Predao je svoju dušu dragom Bogu izvršujući ovaj čin, pun sv. vjere i kršćanske srčanosti.

Što se pri tom dogadalo između dragoga Boga i Zamanikole mi ne znamo, no nije teško naslućivati...

Što ja znadem jest to, da ova smrt nije ostala bez ploda i dobrih posljedica. Danas Navana ima jednu crkvu i napredne kršćane (kršćansku općinu).

Vlasnik i izdavač: Družba sv. Petra Klavera, Draškovićeva ul. 12.
Za list odgovara: Dr. Aleksandar Gahs. — Tisak Nadb. tiskare.
Za tiskaru odgovara: Stj. Marinović, Kamaufova 14.

Preporučaju se u molitve:

F. F., Aleksandrovo — M. A., Gruda-Konavle — B. J., Ičići (svoju pok. majku) — M. H., Martinska Ves — N. N., Mrkopalj (jednu vrlo siromašnu obitelj) — M. A., Nuštar (sebe i muža) — A. S., Opeka — A. K., Podgorač (sebe i kćerku) — A. N. i K. T., Preko — M. K., Slav. Požega (sebe i svoje mile) — A. P., Split — E. M., Tavankut — Dr. S. Z., Zagreb — A. B. i K. H., Zagreb.

Dušni dan je...

Dan je mrtvih...
Krizanteme
svuda se bijele...
Dragi spomen
pokojnima
darovat žele.

D u š n i d a n j e...
Krizanteme
njih ne vesele —
Braćo draga,
svetu misu
pokojni žele...

*

Svojim dragim pokojnicima dat ćete najbolju utjehu, ako ih upišete u

»MISNI SAVEZ«.

Vašim malenim milodarom (od 5 Din) postaje svaki Vaš mili pokojnik dionikom **300 sv. misa.** — Upišite svoje pokojne u »Misni savez« (za Afriku« i pošaljite popis (ime i prezime) na adresu:

Družba sv. Petra Klavera,
Zagreb, Draškovićeva 12.

† Kardinal Vilhelm van Rossum

rođen 1854., umro 30. VIII. 1932. u Wiltenu, Holandija. Tko je prisustvovao velikom Euharistijskom kongresu u Wienu 1912. ili bar nešto čitao o njemu, sjeća se zacijelo papinskog Poslanika kod Kongresa, Kardinala van Rossuma.

Još više bio je on poznat kao prefekt svete Kongregacije za širenje vjere. Šesnaest godina vršio je svoju visoku službu, a te godine od velike su važnosti za povijest misija.

Njegova Uzor. Kardinal W. van Rossum bio je skroz na skroz apostolska duša, pa mu je bila zapravo potreba duše da djeluje za misije i da za tu ideju predobije čitav svijet. On je bio nesamo Upravitelj sv. Kongregacije za širenje vjere, već je bio pravi Otac misijonara i onih koji rade za misije. Bio je također pokrovitelj Družbe sv. Petra Klavera. Utemeljiteljici Družbe bio je očinski sklon i više puta je pohvalio njezino djelovanje. Kad je Družba sv. Petra Klavera slavila 25-godišnjicu svoga opstanka — pođe visoki Pokrovitelj sam do Sv. Oca Benedikta XV. i zadobije od njega prekrasno apostolsko pismo k tome srebrenom jubileju. I za sadašnju Vrhovnu Upraviteljicu imao je blagopokojni Kardinal pobudnih riječi i priznanja iskazujući joj često svoju očinsku dobrotu. Nakon svog apostolskog života ostavio je ovu zemlju, da primi od Gospoda apostolsku krunu.

Sve naše čitatelje poziva Družba, da mole i žrtvuju za dušu njegovu.

Visoki naš Pokrovitelj, neka nam bude i u nebu zaštitnik!

Družba sv. Petra Klavera

osnovana je god. 1894. s dozvolom i blagoslovom Sv. Leona XIII. Podređena je kongregaciji za širenje vjere. Zadaća je Družbe posvećenje članica i spas duša u Africi. Jezgru Družbe čini ženski vjerski zavod, čije članice zovu se »Pomoćne misijonarke«, jer svojom propagandom u raznim civilizovanim zemljama pobuđuju zanimanje za misijski rad, pozivaju vjernike na molitvu za spas duša u Africi, bude misijska zvanja i na razne načine potiču ljude na apostolski rad i na darivanje milodara za požrtvovne misijonare, koji imaju srce tako puno prave ljubavi k bližnjemu, ali imaju i tako jadne prazne blagajne, te ne mogu naprijed bez pomoći naših plemenitih katolika. Pomoćne misijonarke žive po pravilima, koja su 1910. konačno odobrena od Sv. Oca. Dijele se na interne (nutarnje) i na externe (vanjske) članice. Pobliže upute za »Pomoćne misijonarke« daje

Družba sv. Petra Klavera,
Zagreb, Draškovićeva ul. 12.

Misijski Kalendar sv. Petra Klavera 1933.

već je doštampan i razaslan našim dragim pretplatnicima. Preporučamo se svima prijateljima misija, da pomoću toga misijskog vijesnika pobude što više zanimanje za katoličke misije u Africi.

Naručite zato barem još 1—2 kalendara, da proširite misijsku ideju i pomognete u radu za spas duša.

Bog Vam platio!

Naručite lijepo misijsko štivo!

»Zašto volim misije«	Din .1.—
»Dječica kod jaslica«	„ 2.—
»Francek sabirač dinara«	„ 2.—
»Mala Marija«	„ 2.—
»Tarzicije« (Misijska drama za dječake) . . .	„ 3.—
»Životopis sv. Petra Klavera«	„ 3.—
»Crnče« mjesečnik za djecu (godišnje)	Din. 7.—
»Jeka iz Afrike« misij. mjesečnik za odrasle (godišnje)	„ 10.—